

ပိက်ကူးချိအနုပညာ

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ

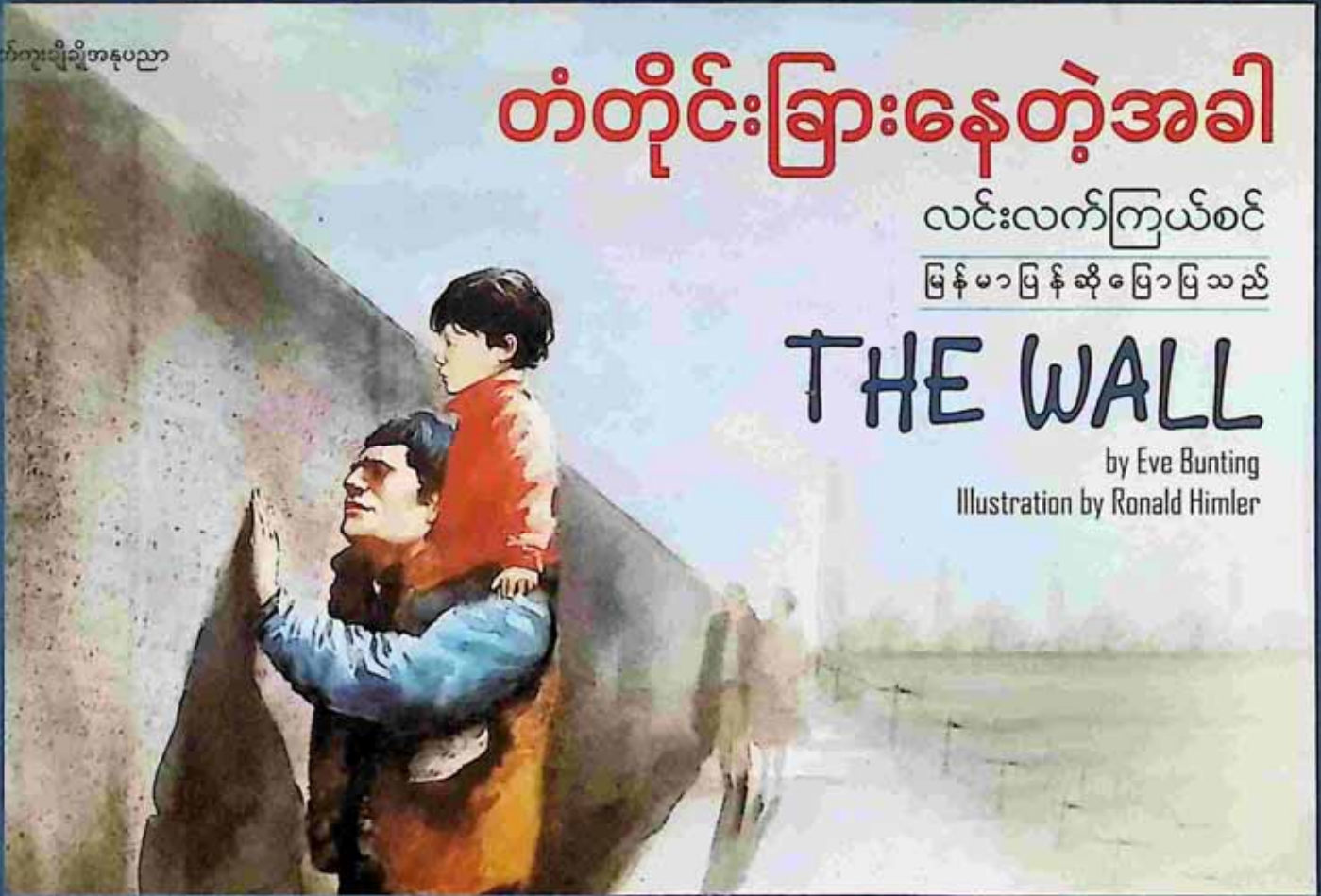
လင်းလက်ကြယ်စင်

မြန်မာမြန်မာ့ဆိုပြောပြသည်

THE WALL

by Eve Bunting

Illustration by Ronald Himler

GRAPHIC DESIGN : MOE Z OZBI 2017

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လင်းလက်ကြယ်စင် (ပြန်ဆိုပြောပြသည်)
စာမူကိန်းမှာ ၆၁ မူကိန်းမှာ ၂၀၂၇ ဝင်ဘက် ၁၄၀၅ ဝင်ဘက်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၁၀၅၃၇) ကမ္ဘာ့ ဝင်လမ်း စာပေ ရန်ကင်း
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၁၀၄၁၂)၊ ဘက်စုံ မိုးရိမ်လမ်း ရန်ကင်း
၂၀၁၈ ဇန်နဝါရီလ ပထမအကြိမ် အုပ်စု ၅၀၀

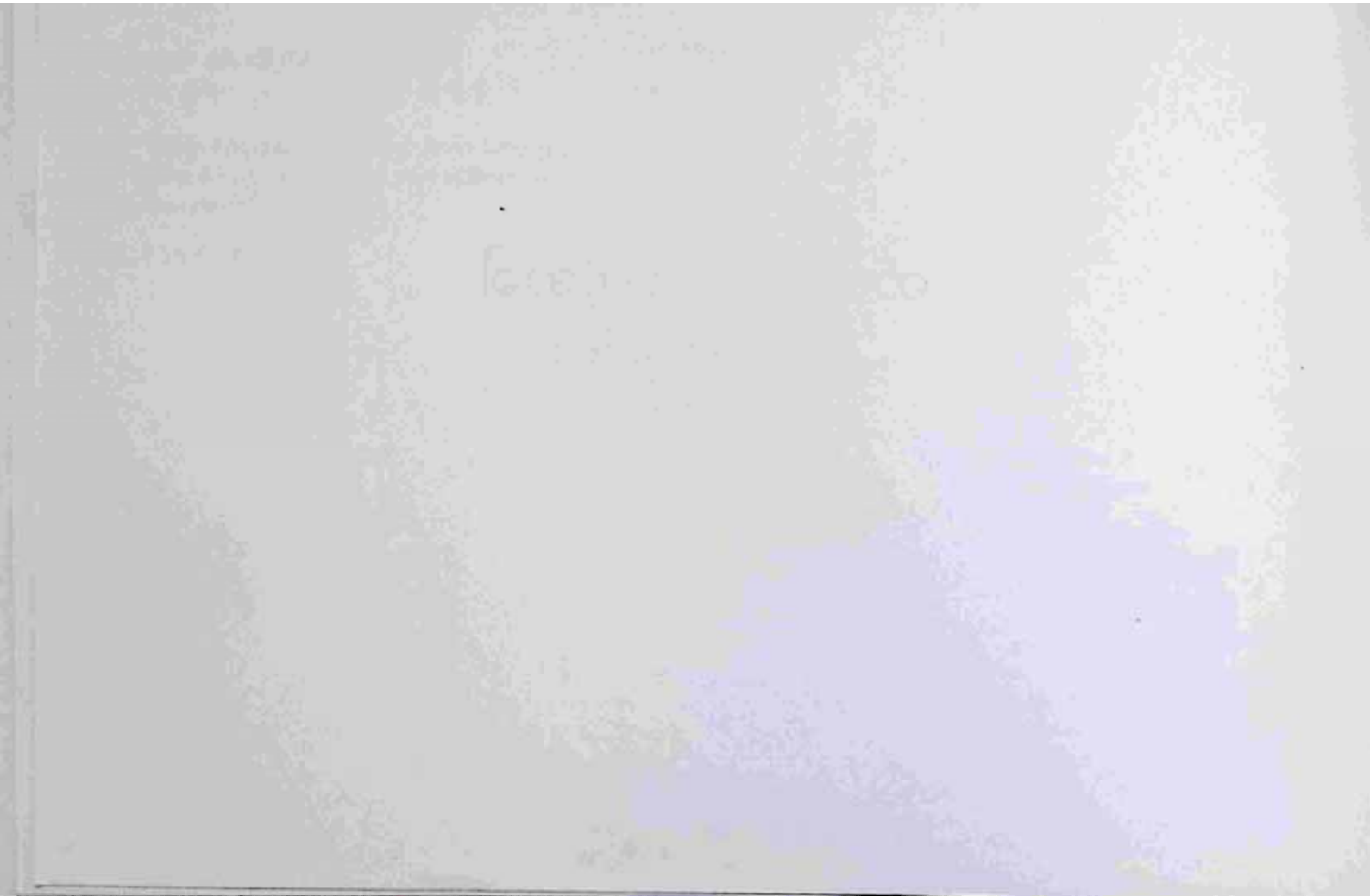
ရောင်းစေ့ ၁၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

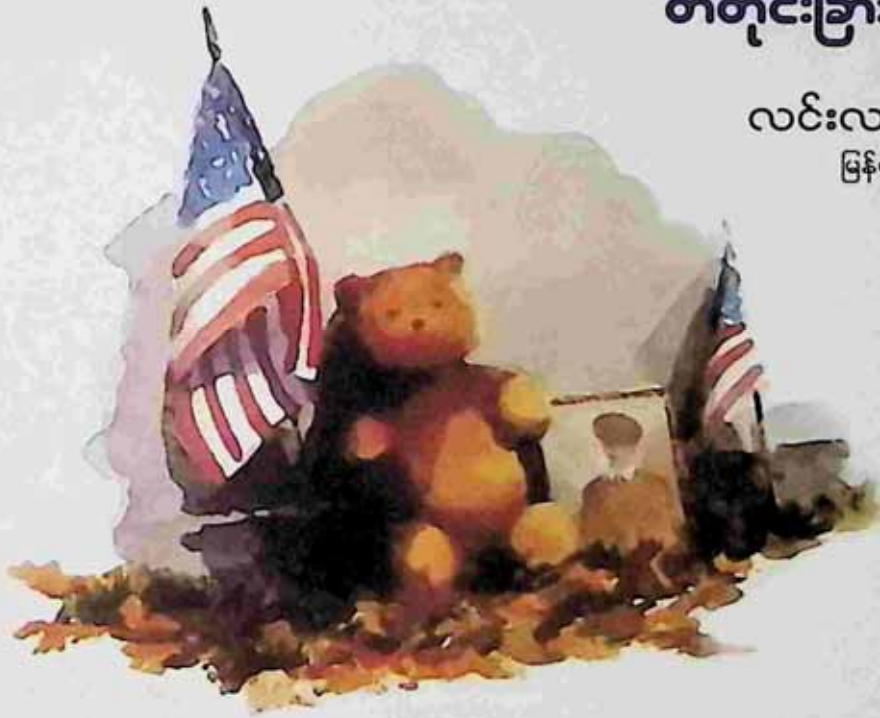
တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ
လင်းလက်ကြယ်စင်
(ပြန်ဆိုပြောပြသည်)

မေတ္တာစာရုံ ၂၀၁၈

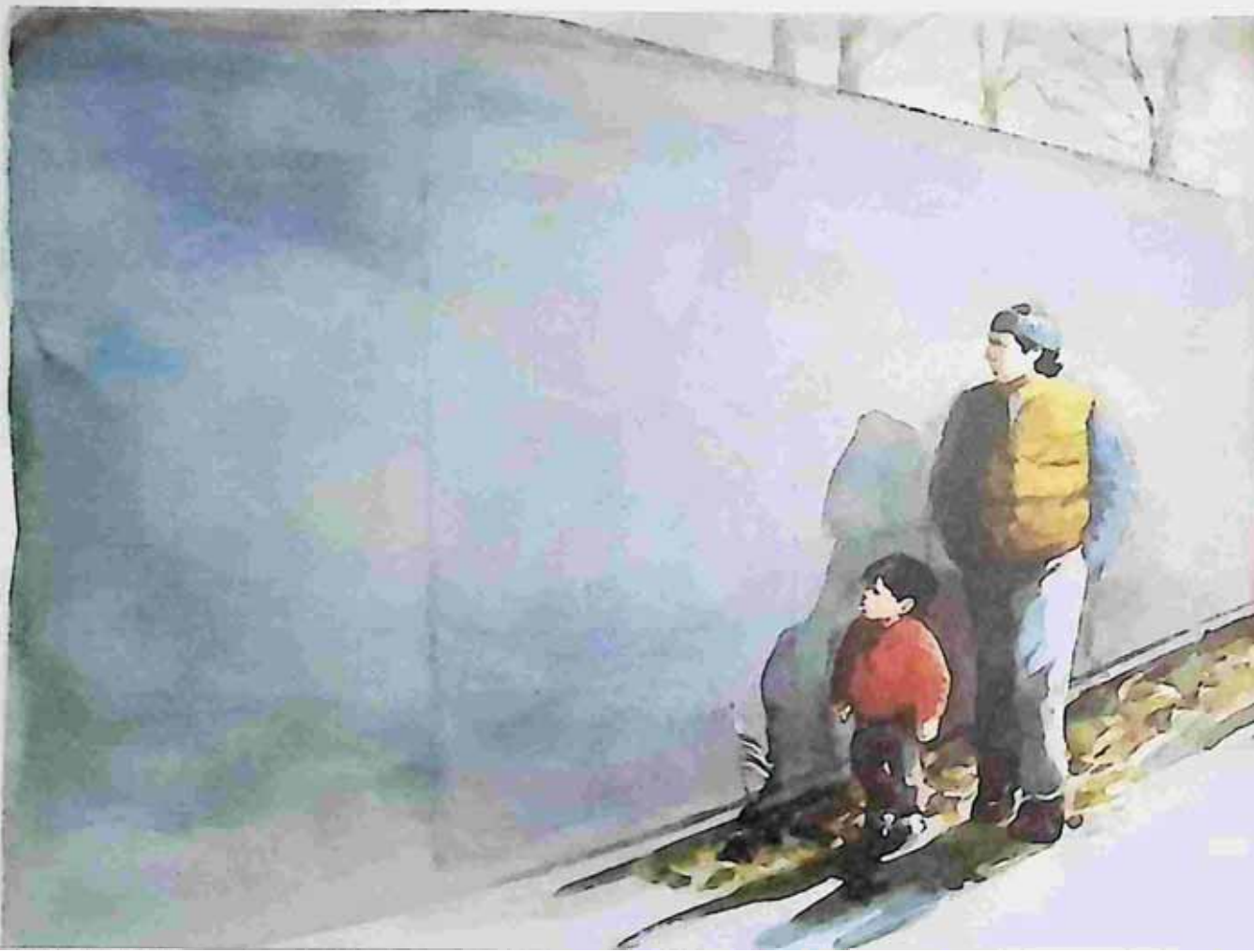

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ

လင်းလက်ကြယ်စင်
မြန်မာမြန်မာ့ဆိုပြောပြသည်

တံတိုင်းခြားအနုပညာအဖွဲ့
လမ်းလက်ကြယ်ဝင် (မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဖြင့်)

ဒါဟာ

တံတိုင်းကြီးတစ်ခုပါ။ ကျွန်တော့် အဘိုးရဲ့ တံတိုင်းကြီးပေါ့။ တံတိုင်းပေါ်မှာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက စစ်ပွဲအတွင်း ကျဆုံး စတေးခံခဲ့ရတဲ့သူတွေရဲ့ နာမည်တွေ ရှိနေပါတယ်။

“ဘိုးဘိုးရဲ့နာမည်က ဘယ်နားမှာလဲ” ကျွန်တော်က အဖေကိုမေးတော့ အဖေက “ငါတို့ ရှာကြည့်ကြတာပေါ့ သားရယ်” လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ အဖေက အဘိုးရဲ့ နာမည်ကိုရှာတွေ့ဖို့ အုတ်တံတိုင်းတစ်လျှောက် အတော်ဝေးဝေးထိရောက်အောင် . . လျှောက်လာရင်း ကြည့်လိုက်ကြတယ်။

မြေပြင်ပုံစံများ (မြေပြင်ပုံစံများ) မြေပြင်ပုံစံများ

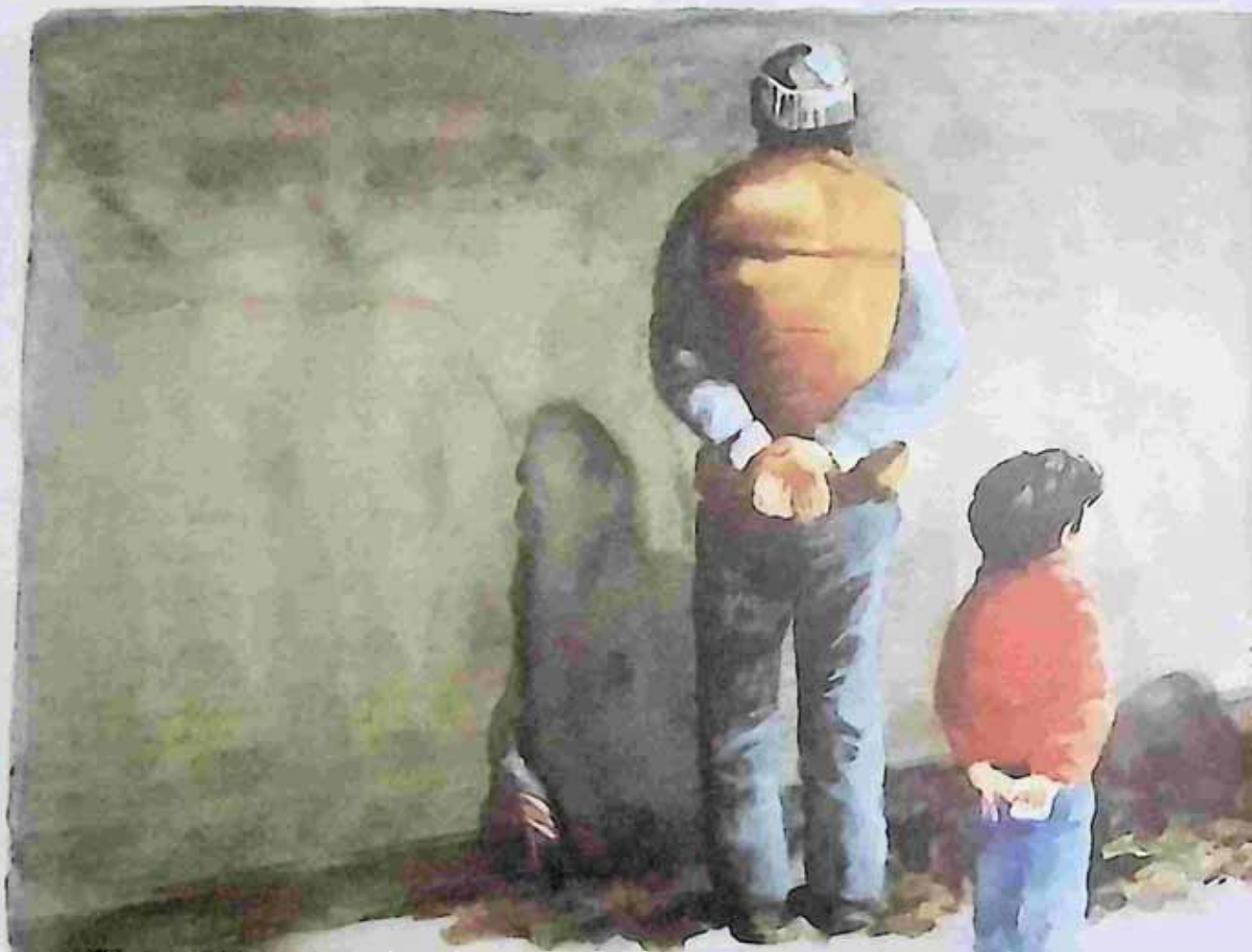
ကျွန်တော်တို့က နာမည်
ကိုရှာရင်းနဲ့ . . . ဖြည်းဖြည်းချင်း
လျှောက်နေဆဲပါပဲ . . . ။

တံတိုင်းကြီးက မည်းနက်
ပြီး မှန်ကြီးတစ်ချပ်လိုမျိုး တောက်
ပြောင်နေတယ်လေ။ တံတိုင်းကြီး
က မှန်လိုပြောင်နေတော့ သူ့ထဲ
မှာ ကျွန်တော်နဲ့ အဖေရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
တွေကိုတောင် မြင်တွေ့နေရတာ
ပေါ့။

ကျွန်တော်က မှန်လိုမျိုး
ဖြစ်နေတဲ့ တံတိုင်းကြီးကို အသေ
အချာ ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော်တို့
နောက်မှာ အရွက်ကင်းမဲ့ပြီး အရိုး
အပြိုင်းပြိုင်းဖြစ်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး
တွေနဲ့ လေထဲ လွင့်မျောနေတဲ့
တိမ်တိုက်တွေကို အတိုင်းအသား
တွေ့နေရပါတယ်။

တံတိုင်းကြီးအားဖြင့် (မြန်မာပြန်ဆိုပြောပြသည်) လင်းလက်ကြယ်စင်

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လမ်းလက်ကြယ်ဝင် (ပြန်မပြန်ဆိုမပြောဘဲ)

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လိုမျိုး အုတ်တံတိုင်းပေါ်က နာမည်ကို ရှာနေတဲ့သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီလူက ဘီးတပ်ကုလား ထိုင်ကို ကိုယ်တိုင်တွန်းရင်းနဲ့ နာမည်ရှာနေတာလေ။ အဲဒီလူမှာ ခြေနှစ်ဖက် စလုံး မရှိရှာတော့တာတွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီလူကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်ကြည့် နေတာကိုတွေ့တော့ အဲဒီလူက ပြုံးပြတယ်။

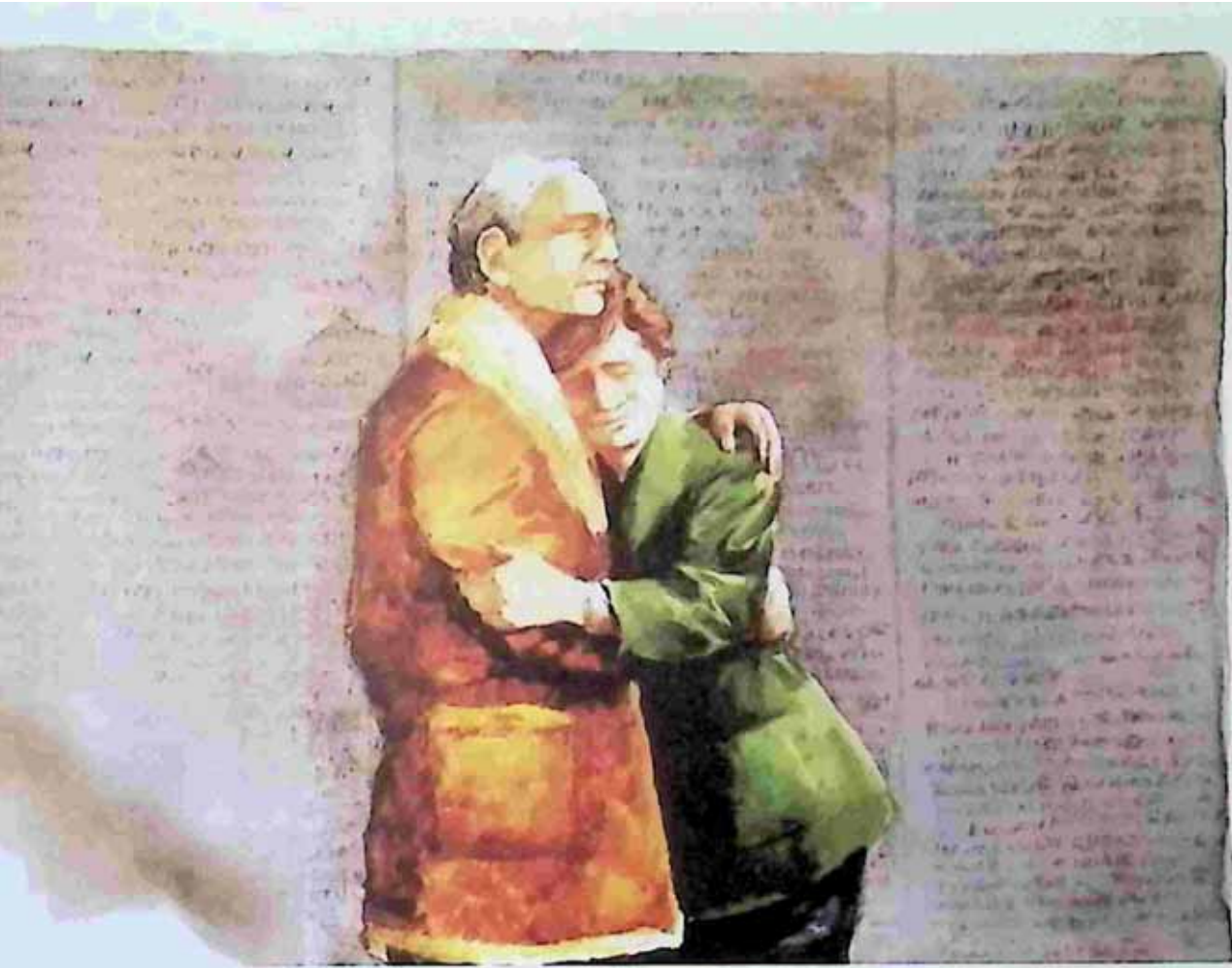
“ဟိုင်း သားငယ်လေး”

“ဟိုင်း”

သူဦးထုပ်က အစိမ်းရောင်ရှိပြီး ပျော့ပြောင်းတယ်။ ဦးထုပ်ပေါ် မှာလည်း ဆုတံဆိပ်တွေက အများကြီး။ သူဘောင်းဘီကို အပေါ်ပြန်ခေါက် ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီး သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကလည်း စစ်အင်္ကျီပဲလေ။

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လမ်းလက်ကြယ်စင် (မြန်မာပြန်ဆိုပြောပြသည်)

နောက်တော့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့အစည်းနဲ့သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ဦးက ကျွန်တော့်အဖွဲ့အစည်းအရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ဖက်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငိုနေမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လမ်းလက်ကြယ်ဝင် (မြန်မာ့မြန်မာ့မိမိဖြစ်သည်)

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လမ်းလက်ကြယ်ဝင် ပြန်လာပြန်ဆိုမိပြန်သလို

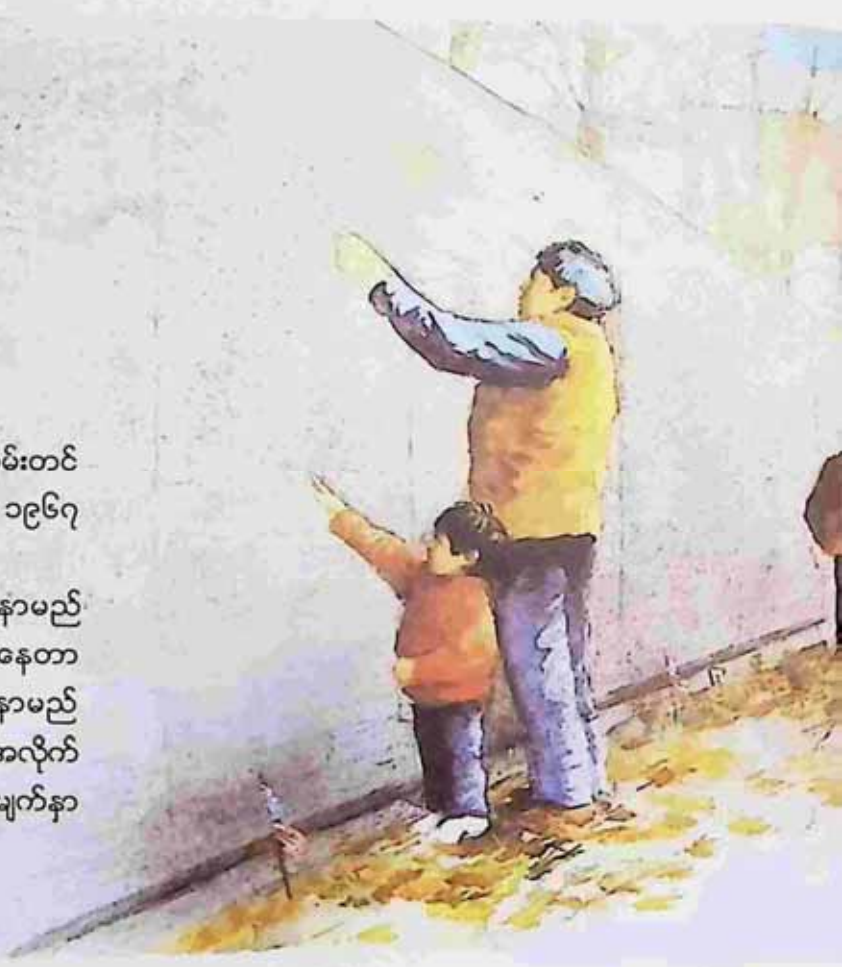

အုတ်တံတိုင်းတစ်
 လျောက်မှာ ပန်းတွေနဲ့
 အခြားသော ပစ္စည်း
 တွေကို လွမ်းဆွတ်
 တသတဲ့ အထိမ်းအ
 မှတ်ပစ္စည်းတွေအဖြစ်
 အစီအရိထားထားတာ
 တွေ့ရပါတယ်။
 နောက်ပြီး အလံလေးတွေ၊
 ဝက်ဝံရုပ်လေးတွေ၊ စာတွေကို
 လည်း တွေ့ရပါတယ်။ စာနဲ့ အခြား
 ပေါ့ပါးတဲ့အရာတွေ လေတိုက်ပြီး လွင့်မသွား
 စေဖို့ ကျောက်တုံးလေးတွေနဲ့တောင် ဖိပေးထားပါသေးတယ်။
 အချို့က တံတိုင်းအောက်မှာ နှင်းဆီပွင့်လေးကိုထားလို့
 ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ထွက်သွားကြတာ တွေ့ရပြန်တယ်။
 “အဘိုးကို အခုထိ မတွေ့သေးဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ “အေး
 မတွေ့သေးဘူးကွဲ့။ နာမည်တွေက များလွန်းတော့ အလွယ်တကူရှာလို့ မတွေ့နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လမ်းလက်ကြယ်စင် (မြန်မာပြန်ဆိုရေးပြန်သည်)

သူတို့သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့နှစ်မှာ စပြီး မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ နာမည်တွေပေါ့။ အချိန်ကတော့ ၁၉၆၇ ခုနှစ်လောက်ကပေါ့”

အဖေ့ လက်ချောင်းတွေက နာမည်စာရင်းတွေတောက်လျောက်ကို ရွှေ့သွားနေတာတွေ့ရတယ်။ ကျဆုံးစစ်သည်တွေရဲ့ နာမည်စာရင်းကို ရေးထားတာကလည်း အစီအရီအလိုက် ညီညာပြေပြစ်လှပါတယ်။ တံတိုင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးလည်း နွေးနေပါပြီ။

ကျွန်တော့်အဖေက နာမည်စာရင်းထဲမှာ အဘိုးနာမည် ပါမပါကို သေချာလိုက်ရှာနေလိုက်တယ်။

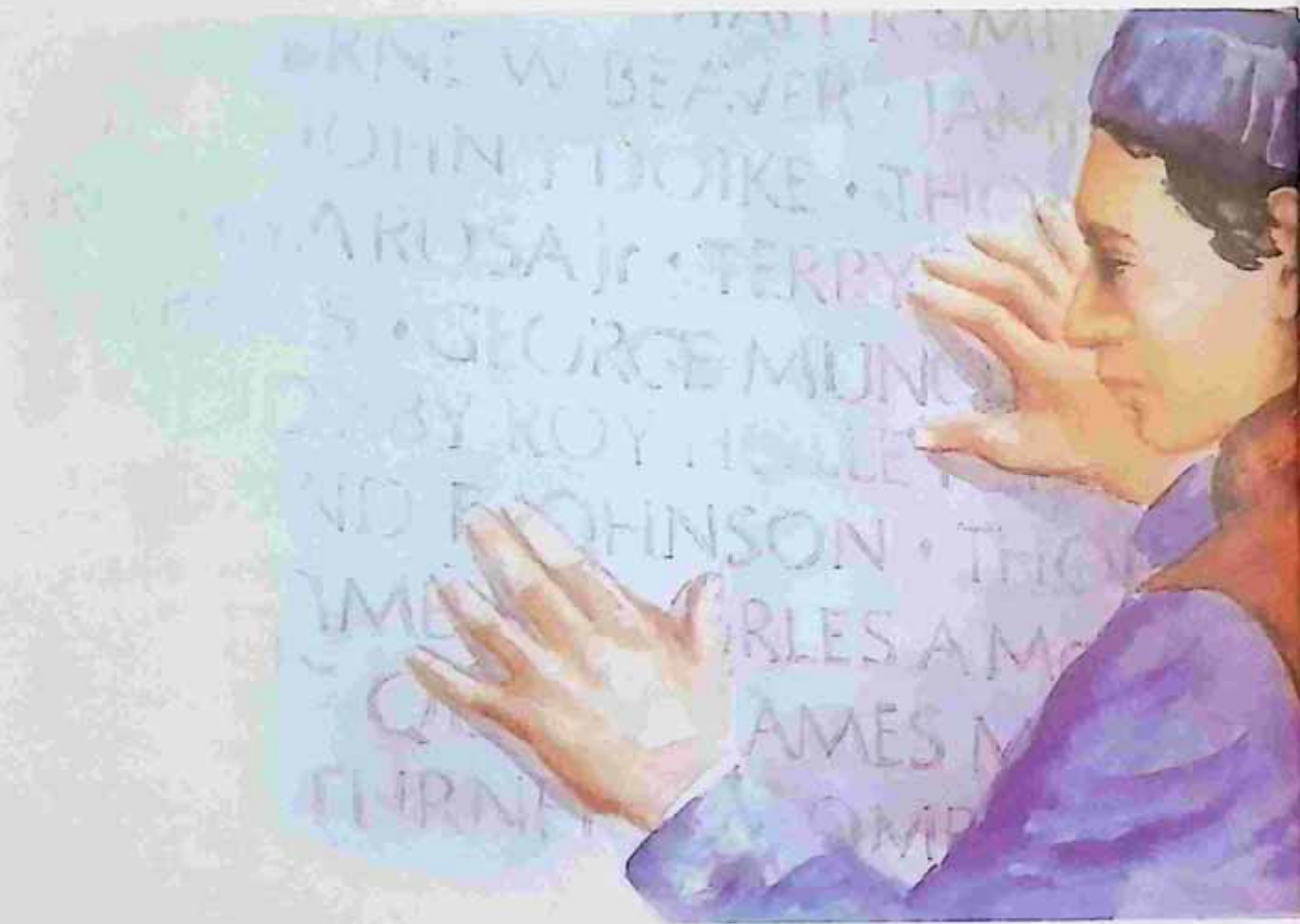
ပြီးတော့ နာမည်တစ်ခုချင်းစီကို နှုတ်ကနေ အခုလို ရေ ရွတ်လိုက်ပြန်တယ်။

“အဲလ်ဘတ်အေ ဂျင်ဆန်”

“ချားစ် ဘရိုနိုဇကီ”

“ဂျော့ဂျီ မူနိုဇ်”

အဖေက နာမည်တွေကို ရေရွတ်နေရင်း သူ့လက်ချောင်း တွေက တစ်နေရာမှာ ရပ်တန့်သွားတယ်။

“ဟောဒီမှာတွေ့ပြီ .. သူပဲ”

အဖေ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်လှုပ်ရှားသွားပြီး
အဖေ့ကို ပြန်မေးလိုက်တာပေါ့။

“သားရဲ့ အဘိုးလား”

အဖေက ခေါင်းညိတ်ပြီး “ဟုတ်တယ် သား” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။
အဖေ့ရဲ့အသံတွေက ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောနေရင်း ဆိုနှင့်တိမ်ဝင်
သွားခဲ့တယ်။

“ဪ ငါ့အဖေ .. ငါ့အဖေ .. သူတိုက်ပွဲမှာကျတုန်းက အခု ငါ့အသက်
အရွယ်ပဲရှိသေးတာပါလား”

အဖေက ပါးစပ်ကနေ အဲဒီလိုရေရွတ်ရင်း လက်ချောင်းတွေကလည်း
အဘိုးရဲ့နာမည်ကို အသေအချာပွတ်နေလိုက်တယ်။ အဖေက အဘိုးရဲ့နာမည်ကို
ပွတ်ပြီးရင်း ပွတ်နေတာဟာ ကျဆုံးတဲ့ စစ်သည်စာရင်းထဲကနေ အဘိုးနာမည်ကို ..
အပြီးတိုင် ပျောက်ပျက်သွားအောင် ဖျက်နေတာနဲ့တောင် ဆင်တူလှပါတယ်။ နောက်
တော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကိုချီးမြှင့်ပြီး အဘိုးနာမည်ကို ကျွန်တော် လက်ထောက်လို့ရအောင်
လုပ်ပေးတယ်။

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လင်းလက်ကြယ်ဝင် (မြန်မာပြန်ဆိုပြောပြသည်)

ကျွန်တော်တို့သားအဖက စာရွက်နည်းနည်း ယူလာခဲ့ကြတယ်။ အဖေက စာရွက်ကိုထုတ်ပြီး အဘိုးရဲ့ နာမည်ပေါ်မှာ ကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စာရွက်ပေါ်မှာ ခဲတံနဲ့ မည်းနေအောင် လိုက်ခြစ်လိုက်တော့ အဘိုးရဲ့ နာမည် စာလုံးဖြူဖြူကြီးတွေက မည်းနက်တဲ့ ခဲခြစ်ရာတွေအကြားမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာပါတော့တယ်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်က အဖေ့ကို အခုလိုပြောလိုက်တယ်။

“အဖေ ဒါဆို အခြားလူတွေရဲ့နာမည်တွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းလုပ်လို့ရတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

အဖေက စာရွက်ကို သေချာကြည့်လိုက်ရင်း အခုလိုပြောပြတယ်။

“မင်းအဘိုးကတော့ အဆင်ပြေနေမှာပါ။ သူလည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရှိနေမှာမဟုတ်လား။”

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လင်းလက်ကြယ်ဝင် (မြန်မာပြန်ဆိုပြောပြသည်)

ထိုအချိန်မှာ အဲဒီနားကို လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် . . . ဖြတ်လျှောက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

“သားတို့ . . . အခု မြစ်ဆိပ်ကိုသွားမှာလား . . . ဘိုးဘိုး” ကောင်လေးက သူ့အဘိုးကို မေးလိုက်တယ်။

“အေးပေါ့ မြေးလေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ဂျက်ကက်ကို ကြယ်သီးအပြည့် အရင်တပ်လိုက်ဦး အရမ်းအေးတယ်” လို့ . . . အဘိုးလုပ်သူက မြေးဖြစ်သူလက်ကို ဆွဲယူတွဲရင်းနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ထိုအချိန်မှာ . . . ကျွန်တော့်အဖေက ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး မလှုပ်မယှက် ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ခဏအကြာ ကျောင်းဝတ်စုံတွေနဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးက တံတိုင်း ရှိရာကို လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြတယ်။ သူမတို့နဲ့အတူ ဆရာမလည်း ပါလာ တယ်လေ . . ။

ကျောင်းသူအားလုံးက . . အလံငယ်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်လာကြတယ်။

“ဒါ ကျဆုံးစစ်သည်တွေအတွက် အောက်မေ့ဖွယ် ဂုဏ်ပြု တံတိုင်းဆိုတာ လား မစ္စဂျာဘာ” . . လို့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်က ကျယ်လောင်တဲ့အသံနဲ့ ဆရာမကို မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါ ဆရာမကလည်း ပြန်ရှင်းပြတယ်။

“တံတိုင်းမှာ ရေးထွင်းထားတဲ့ နာမည်တွေက ကျဆုံးစစ်သည်တွေရဲ့ နာမည်တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ . . ဒီတံတိုင်းက တို့တွေအားလုံးအတွက်ပါပဲ”

ကျောင်းသူလေးတွေနဲ့ ဆရာမတို့အကြား အပြန်အလှန် မေးမြန်း
 ဖြေဆိုသံတွေက တံတိုင်းဘေးမှာ ဆူညံသွားခဲ့ပါတယ်။ အဖေကတော့ ခေါင်း
 ငိုက်စိုက်ချပြီး စောစောကနေရာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်
 ကတော့ အဖေဘေးမှာပေါ့။

တံတိုင်းခြားနေတဲ့အခါ လင်းလက်ကြယ်ဝင် (မြန်မာမြန်မာ့ဆိုပြောသည်)